

## Arrest

nr. 288 876 van 15 mei 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 april 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 juli 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader. Op 12 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de*

*aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2022 werd ingediend door*

*Naam: K. (...)*

*Voornaam: A. (...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene deed opnieuw een aanvraag in functie van zijn vader, de heer K. (...), F. (...) (RR (...)), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1\* van de wet van 15.12.1980.*

*Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art 40bis, §2, 3° juncto art 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België en de aanvraag gezinshereniging*

*Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd bij huidige aanvraag gezinshereniging:*

*- Een negatief bewijs van het Ministerie van Justitie, Centrale Kantoor voor de Registratie van de onroerende goederen, Shkoder Nr. Prot. 1597 dd 02 06 2016 waaruit blijkt dat uit controle van onroerende goederen (kadastrale gebieden van Gewest Shkoder) geen onroerende goederen weergegeven zijn op naam van betrokkene Dit bewijs spreekt enkel over het Gewest Shkoder en niet over andere delen of steden van Albanië waarin betrokkene over eventuele eigendommen kan beschikken. Het bewijs kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*

*- Bewijs van de Republiek Albanië, Ministerie van Jeugd en Welzijn, Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening Regionale Directie Shkoder Nr (...) dd 16 02.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat via onderzoek van de belastingdienst, Shkoder werd vastgesteld dat betrokkene werkloos is Dit bewijs spreekt ook enkel over de stad Shkoder, wat met wil zeggen dat betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in andere delen of steden van Albanië. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen Bovendien verbleef betrokkene op het moment van de opsteldatum van het document reeds in België, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene op dat moment in Albanië geen economische activiteit uitoefende*

*- Woonbewijs van de Republiek Albanië, Stadhuis Shkoder Nr Protocol (...) dd 16 09 2016 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij inwoner is van (...). Dit bewijs bewijst niet dat betrokkene niet beschikt over een eventuele eigendom Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen*

*- Bewijs van Ministerie van Jeugd en Welzijn, Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, Régionale Directie Shkoder Nr. Prot.(...) dd 26 07 2016, waaruit blijkt dat via onderzoek van de belastingdienst werd vastgesteld dat betrokkene voor de periode 01.01 2013 tot 31.06 2016 werkloos was en geen werkloosheidsuitkering ontvangen heeft voor deze période van de Régionale Directie voor Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening van Shkoder Ook dit bewijs spreekt enkel over de stad Shkoder, wat niet wil zeggen dat betrokkene over eventuele inkomsten kon beschikken in andere delen of steden van Albanië Het bewijs kan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen*

- stortingsbewijs MOB Soc. Zorgkas West-Vlaanderen met bedrag van 130 euro zorgbudget zorgbehoevende - mantel- en thuiszorg dd 21.09 2022 op naam van K. (...) S. (...) (echtgenote referentiepersoon)
- attest Federale Pensioendienst dd 14.04.2022 waaruit blijkt dat referentiepersoon een pensioen ontvangt van 731,84 euro (maand april 2022). Hieruit blijkt dat het pensioen in april 2022 is samengesteld uit een rustpensioen als werknemer ten bedrage van 38,67 euro en een Inkomensgarantie voor Ouderen ten bedrage van 693,17 euro. Echter, een inkomensgarantie voor Ouderen valt onder een financiële maatschappelijke dienstverlening en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid 1' van de wet van 15 12 1980 (arrest nummer 249 263 dd van 16 dec 2020 en 249.264 van 16 dec 2020 van de Raad van State)
- Stortingsbewijs FOD Sociale Zekerheid dd 19 0 9 2022 met bedrag van 1117,39 euro IVT/IT op naam van K. (...) S. (...) (echtgenote referentiepersoon)
- stortingsbewijs doorlopende betalingsopdracht betreffende de maandelijkse huur
- voorschotfactuur Luminus dd. 12.09.2022 op naam van de heer K. (...)
- er werden geen attesten van het OCMW voorgelegd waaruit kan blijken dat zowel betrokkene als de referentiepersoon al dan niet financiële steun genieten van het OCMW. met andere woorden of zij al dan niet beroep doen op sociale bijstand.
- Verklaring van lidmaatschap Solidaris dd 12.09 2022 op naam van betrokkene. de referentiepersoon en de echtgenote van de referentiepersoon

Gezien betrokkene in de eerste plaats niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon

Het gegeven dat betrokkene sedert 01 12.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21 05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

We kunnen tevens ook opmerken dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Er kan derhalve geen redelijke betwisting bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van de Belgische Staat

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen"

## 2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2 De artikelen 39/72, §1 en 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 2 maart 2023 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Verweerder heeft het administratief dossier ingediend, doch geen nota met opmerkingen overgemaakt.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

#### *“2.1.1.*

*Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, nu verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij effectief onvermogen is en hij ten laste was van de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in het land van herkomst verbleef.*

Verzoeker heeft echter wel degelijk aan alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan.

Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

*“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.*

*§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*

*2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld*

na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

#### 2.1.2.

Dat de bestreden beslissing vooreerst ten onrechte opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar immers een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw., terwijl verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan op grond van artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

#### 2.1.3.

Ondergeschikt kan de motivatie in de bestreden beslissing niet weerhouden worden waar gesteld wordt dat verzoeker niet aangetoond heeft onvermogen te zijn en ten laste was van zijn vader.

Verzoeker heeft immers verschillende documenten voorgelegd van de Albanese autoriteiten waaruit blijkt dat hij werkloos was in Albanië, geen werkloosheidsuitkeringen ontving en hij geen eigendommen bezit.

Zo heeft verzoeker attesten voorgelegd van het Ministerie van Jeugd en Welzijn Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, Regionale Directie Shkoder, waaruit blijkt dat, na onderzoek door de belastingdienst, bevestigd wordt dat verzoeker werkloos was en hij geen werkloosheidsuitkeringen ontving.

Verweerder aanvaardt deze documenten niet onder de motivatie dat deze attesten werden afgeleverd door de RVA van Shkoder en het mogelijk is dat verzoeker dus elders in Albanië – buiten het gewest Shkoder – inkomsten had.

Uit deze attesten blijkt nochtans dat er eerst een onderzoek gebeurde door de belastingdienst alvorens deze verklaringen werden opgemaakt. Dat belastingen uiteraard overal in Europa een federale aangelegenheid zijn en indien verzoeker gelijk waar in Albanië ergens inkomsten had, de belastingdienst hiervan op de hoogte zou geweest zijn.

Aangezien verzoeker woonachtig was in de regio Shkoder, werden deze attesten opgemaakt door de regionale dienst van Shkoder, dus gelden uiteraard voor het gehele land.

Dat de motivatie van verweerder dan ook niet kan worden weerhouden.

Ook de opmerking dat verzoeker een attest heeft voorgelegd van het gewest Shkoder, dat hij geen onroerende bezit, doch verzoeker mogelijk elders in Albanië onroerende goederen in bezit heeft, is van dezelfde orde en kan evenmin worden weerhouden.

Uiteraard wordt het kadaster van het gehele land gecontroleerd vooraleer een dergelijk attest wordt afgeleverd.

*Dat verweerder de door verzoeker voorgelegde documenten dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en hierdoor tot een foutief besluit is gekomen.*

*Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).*

*Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053 ).*

*Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).*

*Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en tevens foutief gemotiveerd*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.*

#### *2.1.4.*

*Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.*

*Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster ten laste te nemen.*

*De referentiepersoon geniet immers een pensioen ten bedrage van minstens 731,84 EUR per maand.*

*Daarnaast ontvangt de echtgenote van de referentiepersoon van de FOD Sociale Zekerheid een invaliditeitsuitkering van 1.117,39 EUR per maand, evenals een zorgbudget van 130 EUR.*

*Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.*

*Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de echtgenote van de referentiepersoon.*

*Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfwet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.*

*Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfwet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.*

*Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.*

*Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.*

*Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).*

*Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.*

*Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.*

*Dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld in arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019 dat artikel 40ter Vw. de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen krijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.*

*Echter, hoewel uit het voorgaande arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20.11.2020, nr. 244.494).*

*Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu het pensioen van de vader, de uitkering en het zorgbudget van diens echtgenote), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.*

#### **2.1.5.**

*Dat de bestreden beslissing bovendien strijdig is met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :*

*"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".*

*Aangezien verweerder van oordeel was dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende waren overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter Vw., diende verweerder conform artikel 42, §1, 2e lid een behoefteanalyse uit te voeren.*

*Verweerder liet echter na deze behoefteanalyse te doen en gaf bovendien geen enkele motivering waarom hij meende niet tot een behoefteanalyse te moeten overgaan.*

*Dat immers met geen woord gerept werd over de behoefteanalyse die diende te gebeuren, noch enige motivering werd gegeven waarom verweerder van mening was dat in casu geen behoefteanalyse diende te gebeuren en wat hiervan de reden was.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 42, §1, tweede lid Vw., evenals een schending van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.*

*Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het*

*dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.*

*Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).*

*Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).*

*“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).*

*De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).*

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).*

*De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).*

#### **2.1.6.**

*Tenslotte heeft verweerder geen enkele rekening gehouden met het feit dat de echtgenote van de referentiepersoon eigen inkomsten heeft en de vaste lasten gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door de echtgenote van de referentiepersoon.*

*Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!*

*Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en zijn inwonende gezinsleden.*

*Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.*

*De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenote kunnen immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant.*

*Het eigen inkomen van de echtgenote van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.*

*Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.*

*Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl zijn echtgenote die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!*

*Een correcte analyse van het dossier dient dan ook de lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt.*

*Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).*

*Dat de bestreden beslissing dan ook op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen en de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, zodat deze dient vernietigd te worden."*

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde stelt immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De gemachtigde legt uit dat verzoeker niet aantoonde effectief onvermogen te zijn en tevens onvoldoende aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Bijkomend merkt de gemachtigde nog op dat de gezinsinkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

*“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40bis van die wet, hetgeen luidt als volgt:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Uit de samenlezing van deze artikelen volgt dat bloedverwanten in neergaande lijn, die ouder zijn dan eenentwintig jaar, aanspraak kunnen maken op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk indien zij de Belg begeleiden of zich bij hem voegen en aantonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. De descendent dient aan te tonen dat een dergelijke afhankelijkheidsband reeds bestond in het land van herkomst, en dit minstens tot op het moment dat de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ enkel zou gelden voor descendents in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en niet voor descendents in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit betoog strookt niet met de vreemdelingenwet, aangezien in artikel 40ter, §2, eerste lid van deze wet expliciet wordt verwezen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van dezelfde wet. Er kan hierin op geen enkele manier worden gelezen dat de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ enkel zou gelden in het geval van artikel 40bis en niet in het geval van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij niet zou hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Hij verwijst naar de documenten die hij hieromtrent heeft voorgelegd en stelt dat hieruit blijkt dat er een onderzoek is gevoerd door de belastingdienst. Hij betoogt dat belastingen een federale aangelegenheid zijn en dat, indien hij elders in Albanië inkomsten zou hebben gehad, de belastingdienst dit wel had geweten. Volgens verzoeker gelden de voorgelegde documenten, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, dus wel voor het hele land.

Ter staving van zijn onvermogenheid, heeft verzoeker in eerste instantie een document ‘negatieve bewijs’ van het centrale kantoor voor de registratie van onroerende goederen voorgelegd. Dit document attesteert: *“Op basis van elektronische controle van Onroerende Goederen, (kadastrale gebieden van Gewest Shkoder), die de systematische registratie zijn ondergaan, zijn geen onroerende goederen*

weergegeven op de naam van: 1. A. (...) F. (...) K. (...).” De gemachtigde motiveert hieromtrent dat dit document enkel spreekt over het gewest Shkoder en niet over andere delen van Albanië. Dit motief komt de Raad niet onredelijk voor, nu het document expliciet stelt dat er een elektronische controle is gebeurd in de kadastrale gebieden van ‘Gewest Shkoder’. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit dit document niet dat verzoeker nergens in Albanië een onroerend goed bezit.

Ten tweede legde verzoeker twee documenten voor van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening Shkoder, waarin wordt gesteld: *“Op aanvraagbrief protocol nr. 48, datum 26.07.2016 van de heer A. (...) F. (...) K. (...), wonend op wijk (...), werd gevraagd aan de Regionale Directie voor Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening Shkoder, om te controleren en te bewijzen zijn werksituatie voor de periode 01.01.2013 tot 31.06.2016. Er werd gevraagd ook of hij tijdens deze periode recht had op werkloosheidsuitkering. Via de onderzoek van de belastingdienst werd vastgesteld: De heer A. (...) F. (...) K. (...) met nr.(ID) (...), voor de periode 01.01.2013 tot 31.06.2016 werkloos was. Hij had van de Regionale Directie voor Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening Shkoder geen werkloosheidsuitkering ontvangen voor deze periode”*. Hierover zegt de gemachtigde dat ook deze documenten enkel spreken over Shkoder, waardoor niet is uitgesloten dat verzoeker elders in Albanië werkzaam was. Dit motief komt de Raad evenmin onredelijk voor. Het feit dat er een onderzoek is gevoerd door ‘de belastingdienst’, die volgens verzoeker uiteraard van al zijn inkomsten over heel Albanië op de hoogte is, doet hier geen afbreuk aan. Het gegeven dat de belastingdienst een onderzoek heeft gevoerd, neemt niet weg dat op de documenten slechts wordt vermeld dat verzoeker van de Regionale Directie voor Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening in Shkoder geen werkloosheidsuitkering heeft ontvangen. Verzoeker toont niet aan dat dit onderzoek, in tegenstelling tot de bevindingen van verweerder, weldegelijk betrekking had op het gehele Albanese grondgebied.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de referentiepersoon weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij wijst op diens pensioen en op de invaliditeitsuitkering en zorgbudget van diens echtgenote. Verzoeker bekritiseert dat de gemachtigde niet met alle inkomsten rekening heeft gehouden. Daarnaast voert verzoeker aan dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 42 van de vreemdelingenwet een behoeftanalyse had moeten uitvoeren, hetgeen hij heeft nagelaten te doen.

De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker hiermee slechts kritiek uit op een overtollig motief van de bestreden beslissing. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon zoals is vereist krachtens artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien het ten laste zijn van de referentiepersoon één van de cumulatieve en constitutieve elementen is opdat verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden, is de gemachtigde er geenszins toe gehouden om verder nog de bestaansmiddelenvereiste te toetsen. Dit kan immers niet tot enige andere uitkomst leiden aangezien minstens één van de cumulatieve voorwaarden niet is vervuld. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij deze kritiek.

Er kan worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde met miskenning van de aangevoerde beginselen en bepalingen tot het besluit is gekomen dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging is voldaan. Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“2.2.1.*

*Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Dat, ten gevolge van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische ouders wordt gescheiden.*

*Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.*

#### *2.2.2.*

*Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.*

*Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).*

*Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.*

*Verzoeker woonde in Albanië steeds samen met zijn ouders en vormt sedert zijn aankomst in België opnieuw effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.*

#### *2.2.3.*

*Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.*

*Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).*

*Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.*

*Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en*

gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn ouders en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn ouders teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

#### 2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn ouders) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

#### 3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

*ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij in Albanië steeds samenwoonde met zijn ouders, waarmee hij ook sinds zijn komst naar België een gezin vormt. Verzoeker stelt dat aldus dient te worden aangenomen dat hij met zijn ouders een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

*In casu* beroept verzoeker zich aldus op de band tussen een meerderjarig kind en zijn ouders. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker voert geen concrete elementen aan om dit motief te weerleggen. Het feit dat hij in Albanië samenwoonde met zijn ouders, betekent op zich niet dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Bovendien heeft dit slechts betrekking op de situatie in Albanië en niet in België.

Er dient te worden besloten dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vader in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aantoont. Evenmin kan een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden, nu deze bepaling dezelfde waarborgen biedt.

Het tweede middel is ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN